

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščetni w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

23. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Matk. 12, 41.—44.

„Jesuš šydný šo napschecžimo Božemu kaschcžu.“
Wón hlada na nasche dawanje.

Nasche dawanje psched Jesušowymaj woczomaj.

1. Wabjenje, kotrež ć dawanju czěri;
2. wěra, po kotrež dyrbi šo stacž;
3. mšda, kotruž wješeły dariczel dostanje.

1. Wabjenje. Wono šo nješmě stacž se šwuczenja
abo nufowanja, ale š wutrobny.

Tón Anjes pruhuje wschelakich dawarjom. Wjele
jich woprowasche jenož šwuczenja dla, wošebje bohaczi,
dofelž jako nahladni ludžo šo tola wusamknuć njemóžachu.
Šola wudowy běšche hinak. Šu wabjesche wutroba poľna
džakowneje lubosće. Wona chyzsche šo temu Anjesej
w njebjěbach, šwojemu najlěpschemu pscheczelej a pomoz-
nifej džakowacž. Budžemy my š naschimi darami temu
Anjesej špodobni? Šak husto dawamy tež jenož se
šwuczenja, bjes teho š bychmy šo ša tu wěž šhrěli. Šak
husto je šo bohaty wobdžělił, šo njebychu wo tym rěczeli.
Šhuda wudowa staja naš do haniby. Š džakownej
wutrobu dyrbišch dawacž. Š tajkemu džakej mašch wulku
pschibžuschnosć. Wón je wjele na tebi czinil.

2. Wěra. Tón Anjes šebi nježada wot wschitkich
to šamo, ale wot kóždeho po jeho šamoženju. Tón Anjes
šudži: Šhuda wudowa je wjazny do Božeho kaschcža
poľožila, džyli wschitzy, kotřiž šu nuts kladli. Šo šnuts-

šownej waznosći tón Anjes wazi. Bohaczi bohaty dar
njepschinyšechu, tola pak ta wudowa w dowěrjenju ć Bohu,
šotryž budže šo wěšće šašo ša jejnu potrebnosć štaracž.

Duby kšchescžijano, šašluža twoje dary mjeno wopor?
Móželch ty š zyla prajicž, šo šy wjele nuts kladł? Šo
šamoženju dyrbišch woprowacž. Šak bohatemu ć hanibje,
šluži Anjesowa měra šhudemu ć wubudženju. Tež
š maľnymi darami nješyrbja woni wróćo wostacž. Šchtož
šo wot šhudnych dama, je najwaznišchi dar psched Anjeso-
wymaj woczomaj. Duž njemyšl šebi, šhudny, šo šměšch
nimo Božeho kaschcža hicž. Šlawukń wot wudowy dowě-
rjenje ć Bohu a wobdžěł šo po šwojim šamoženju.

3. Mšda, kotruž wješeły dariczel dostanje. Wona
njewobšteji w šwontownym šudženju, ale w šnutštownym
žohnowanju. Wudowa šwontowny wužitł njeměšesche, šdnž
tež dowěrjenje na Bohu ju šjebało njeje. Žohnowanje wob-
šteji w šnutštownej radošći.

Tež my šo praschecž nješměny: šchto mamy ša to?
Niz ša człowštej šhwalbu šměny šo rošhladowacž. Šo
pschěšwědczenje, šo šmy dobry škutł czinili a šo ma Bóh
šwoje špodobanje nad nami, je najwyschšcha mšda. Šchtož
šy w žohnowanju wušywał, budže tebi we wjele bohatschim
žohnowanju žnjecž dacž. Šamjen.

Wo bohobojašnym muž.

Něhdy běšche bohobojašny muž, temu jeho do šwěta šmyšleni
pschecželjo wutylowachu, šo je pschējara dobrocziny a darnity, a
šo hišcže zyle wofhudži a napošledku jako prošecł na šlomje

wumrjeje. — Jako go w posłzišchich lětach na khoroložo lehny, a jeho smjertna hodžina go bližesche, džešche wón k swojim pscheczelam: „D kaš zyle hinał je tola pschischo, wy lubi, hač scže wěšczi. Sštož sym wobkhował, to je nětko šubjene. Sštož sym khdym rosdawal, to hišcže mam. Tcho dla je mi žel wo to, sštož sym hdy sapowjedzil. Bóh luby Knjes chzyl mi to woadč!“

Sslub dweju wutrobom.

(K. Gerol.)

„Hdžež ty pónđžeš, tam tež ja pónđu; hdžež ty budžeš hospodowacž, tam tež budu ja hospodowacž. Twój lud je mój lud, a twój Bóh je mój Bóh. Hdžež ty wumrjeješ, tam tež chzu ja wumrjecž; tam chzu ja tež pohrjebana byč.“
Knihy Ruthy 1, 16. 17.

Wona.

Hdžež ty nětko pónđžeš, tam pónđu tež ja,
Tam sa tobu du w Božim mjenje:
Wot přenjeho koscha hač do wudycha —
Dónt naju nětk njeđželi ženje;
Wot sbóžneho „haj“ pola woltarja tam
Hač k hórkemu „božnje“, kiž do kašcža dam,
Mój w towarštwje budžemoj rjenje.

Wón.

Hdžež ty nětko budžeš, tam budu tež ja,
Tam wostanu, o sšto chzyl wjazn?
Wot přenjeje stopy hač do skónčenja
Twój budu schit pschewodžowazy;
Kas phtach tu w šwěcže sa wosboženjom,
Nětk budže mi sa šwět mój czichomny dom;
Hdže džeń je tak dorosšwětlazn?

Wona.

Twój lud njech je mój lud; o njewjestu ty
Wjedž k lubymaj staršchimaj nětko,
So naju šlub wutrobom žohnowanu
Był wot njeju na kóžde lětko;
Sa twoje sym džečo, mi zuy je šwět,
Budž ty mi nětk woadžer, so nješhubju šlěd
Tu i pucža, kiž runy je rědko.

Wón.

Twój Bóh njech je mój Bóh; o pschewodžež ty
Mje k njebešam, pobožna duscha;
Měj i modlenjom twójim duch njeměrnomy
Tón wotpocžink, kiž jemu šlušcha;
Sny jandžel mi mēra a žohnowanja,
Mi sa schit sy wot Boha postajena,
Hdžež w hrěšnym je šwěcže czēr wužšcha.

Wona.

Twój dónt njech je mój dónt; kaš žiwjenje tu
Mi bješ tebje jašne chže šwitacž?
D byla ja byče, kaž jandželjo sy,
Kaš chzyla cže wobstajnje kitacž,
Čži žohnujo róže šlacž do žiwjenja,
Wšče škladnosče, hdžež mohla wucžiječicž ja
Čži wot czernjom schcžežtu, šej witačž!

Wón.

Twój kšič njech je mój kšič, ty moja nětk sy
Kaž w horju, tak w hodžinach jašnych;
Bój, polož mi hlojczku nětk k wutrobje ty,
Storž kóždu mi i njechodow czašnych;
Wšchał dželena radosč je podwojena
A dželena šrudoba pomješchena;
Kosčž, lubosčž, tak na plodach krašnych.

Wona.

Twój row njech je mój row; hdžež pohrjebaju
Čže junu, njech mój row tež ryja;
Ach, pónđžeš mi wottal, dha žiwa bēch tu,
Mi potom wšče wješela šhnyja.
Kryj jena tu hórka ras wobaju row,
Proch pschi prosche — kajki to czichomny šhow,
Hdžež po prózy šorna — šo šhja!

Wón.

Twój raj njech je mój raj; drje i bolosnosčžu
Čšo rostorchnu swjaški šaš czašne;
Hdyž pschi mojej hórzy paš placžešch ras tu,
Dha na njejo pohladaj krašne;
Kiž šwērowal Bóh je, smjercž njerosdžela,
Čži do raja wěcžnosče šejhrawaja,
Hdžež drašty šo wobleku kwašne.

Wobaj.

Nětk, Wótče, kiž lubosč wot wěcžnosče sy,
Ach, šlyšch naju modlitwu lubje;
Budž, wutrobom kralo, o Jesužo, ty
Pschež šeczi tu we naju šlubje;
Ty pokoja Ducho, kiž pošwjecžešch wšcho,
Kaž holbil pušcž žohnujo i wyšola šo
Nětk do naju dušchow pschež šlubje!

Přel. K. A. Fiedler.

Sserbskim staršchim k rospomnjecžu.

Tajzy staršchi, kotrychž je Bóh i czašnymi kublamy požohnowal a kotsiž maju po tajkim něšcho po šebi sawostajicž, durbja šo bohuzel khtnje napominacž: Njepodajcže šo zyle do rukow šwojich džečzi; wostańcže nad dželom šwojeho samoženja i knjesom hač do šwojeho skónčenja. Pschede wščem njeje to Boža wola, šo staj staršchey wot džečzi wotwišnaj a i proštwami wo šwoje potrebnosče sa nimi khdžitaj; potom paš tež šhonjenje pschecžiwu tajkemu pschepodawanju wščech šwojich kublow na džečzi móznje rěči. Šendželsteje šem šlyšchimy podawišnu stareho mythiškého krala Leara, kotryž bēšche mješ šwojeje džowzy, jeho i rjanymi šlowami wobkšlowaze, šwoje zyle kraleštwu rosdželit. Bórsy paš njemóžesche ani pola teje ani pola drugeje pscheytka namašacž, a něhduschi kral czašasche jako prošer psches hrabinstwa šwojeho přjedawšchého kraleštwu. — Pucžujemy-li do Braniborskeje, dha widžimy hišcže dženka nad wrotami města Suroboga, pschēd 1000 lětami wot našchich šerbskich wótzow šažženeho, wulku heju wotšnamjenjenu i podpšmom:

„Sštož džečžom šwój šhlēd i rukow da
A pschindže šam do tradanja,
Tón šašluža,
So jeho i heju šaraža!“

Wschitzy wandrowšy, kotsiž pšches tole město džěchu, šu pšched tymle wobrasom stejo woštali. Se to najpomnjećza-hódnishe, šchtož wo Sutrobogu powjedacž wjedža. Wěcže bu tam spomnjena heja se šwojim krutym podpismom jeno na podložku czežkeho pšchestupjenja šchtwórteje kasnje wošnamjenjena. — Najjašnišcho pak stare město Nürnberg w jenej powjedańcy nasche napominanje wobstarnym starschim na wutrobu kładže. Tam šo powjeda: Som bydlešche něhdy měšcžan, kotryž mějesche schěsč džěczi a bě jim hižom pšchi žiwjenju wšch šwoje kubla, dom, dwór, rolu, škót a wšchu nadobu pšchepodał. Wón wot nich woczałowasche, so jeho na stare dny sežiwja. Sačo běšche nětko pola šwojeho najstarscheho šyna něšcho cžaša pšchebyl, bě šo tón jeho nabył a džesche: „Nano, mi je šo tule nóz šynk narodžil, a to městno, hdžež nětkle wasch rucžny stol steji, trjebam ša jeho kolebku. Njehacže k mojemu bratrej cžahnyč, kotryž ma wjetšchu štrou?“ Sačo bě na to něšcho cžaša pola druheho šyna bydlil, mějesche tež tón jeho šyneho a džesche: „Nano, wy macže radny cžopšy štrou, a mje wot teho hloma boli; nochzecže k mojemu bratrej hicž, kotryž je š pjekarjom?“ Nan džěšche; a jako běšche nětko šhwilu pola šwojeho tšecžeho šyna pšchebyl poměl, bu wón temu tež wobcžežny, so tón rjekny: „Nano, pola mje šo won a nuts šhodži kaž w holbjenju, a wy njemóžecže šwój pšchipołdnischi drěmk džeržecž; njehacže k mojej šotšje Šańži? ta pšchi měšcžanskej muri bydli.“ Starž pytny, kaš wjele je biło, a pšchi šebi džesche: „Nó, to chzu cžinicž! Chzu šo pošbėhnyč a jo pola šwojich džowkow špytacž; žónške maju mjekšchu wutrobu.“ Sačo pak běšche něšcho cžaša dołho pola šwojeje džowki š domom byl, bě šo tež ta jeho nabyła, a mēnjesche, so je pšchezo polna stracha, hdyž nan le mšchi abo hewat něhdže šhodži a dyrbi po wyšokich šhodach dele krocžicž. Šola šotry Šilže njetrjebał wón po šhodach štupacž, dokelž ma ta pšchisemške bydlo. Šo by w pokoju precž pšchishol, da jej starž na šdacže prawo a cžehnishe k šwojej drugej džowzy. A jako bě jeno krotki cžaš pola njeje pšchebyl, běšche tež wona jeho šyta a da jemu pšches tšecžeho k wuschomaj pšchicž, so je jejne bydlo, pšchi Šegnizy ležaze, pšche wložne ša muža, kotrehož wicž cžwiluje; ale šo ma jejna šotra, tótkowa pola šwjateho Šana, jara šuche wobhdjenje. Starž šam wērjesche, ša móže prawje mēč, a poda šo pšched wrota k šwojej najmlódschej džowzy Šeńcy. A jako bě dwaj dnjej pšchi njej pobyl, rjekny jejny šynk k njemu: „Džědo, macž wčera k šwojej šotšje Šilži prajesche, šo ša tebe žane lēpsche bydlo bylo njeby dylžli — w tajkej komorje, kajkež nasch nan rje.“ Nad tutej rēcžu šo dobremu starzej wutroba šlama, šo w šwojim rucžnym stole nasad padže a wumrje. Šswjaty Šan jeho pšhija a je šmilnischi napschecžiwio njemu dylžli jeho schěsč džěczi; pšchetož wón dawa jemu wot teho cžaša we šwojej komorje pšchezo hjes šadžewka špacž. Šehodla praji pšchishlowo, šo jedyn nan lóžšcho schěsč džěczi sežiwio, dylžli schěsč džěczi jeneho nana, a dawa starym tu radu: „Njewuškělaj šo, prjedy hacž špacž njeńdžesč.“ — Kaž tudy š měšcžanskeho tak pšchishadžeju tež we wšchěch krajach š buršeho žiwjenja došč škóržbow tajkich starschich, kotsiž šu šwojim džěcžom kublo dali a potom hórki njedžat žnjeli. Wobšchowaj šebi teho dla kóždy kusežicž khlēba ša šwoju starobu, šo njeby šwojim džěcžom žaneho nastorka k tajkemu pšchehreščenju dawał, a šo by šdobom tež šwoju šamšnu dušchu wobarnował; pšchetož tež w tej šo potom jara lohko hórkosč šašydli, a šamo tak někotremu pošblednemu žohnowanju je na to waschnje wutroba pobrachowala.

F.

Dwaj Šchwajzarjej a jeju šuka.

Wo dwėmaj starymaj Šchwajzarjomaj šo nam powjeda, šo mējeschaj škóržbu wo šuku. Škóždy mēnjesche, šo ma prawo na nju. Šunu pšchicž dže tón jedyn a rjekny k druhemu: „Ša šym naju wēž

šudnikam pšchepodał; pšchetož mój šamaj nješymoj tak mudraj, šo mohłoj ju na cžiste pšchinjesč. Pšchicž jutsje šobu pšched šudnikstwo!“ Tón drugi pak wotmolwi: „Šutšje ja woteńč njemóžu, pšchetož ja mam šyno na lžy ležo, te budže šuche a dyrbi je domoj šhowacž.“ Sačo běšche šebi trochu pšchemyškil, pšchistaji hišchcže: „Dži tam ty šam, a wupowjedaj šudnikam tvoje a moje podložki, a potom njech wušbudža.“ Tón drugi běšche š tym špokojom, džěšche nasajtra dopołdnja na šudnikstwo a wupowjeda wobeju wēž š nještroniskej wērnosčžu. Pšched wjecžorom wrocži šo domoj, šastupi k šwojemu pšchecžiwnikkej a džesche: „Čži šudnizy šu tu šuku tebi pšchishudžili. Bohu budž džat, šo ma naju šwada kónž.“

Š nozy do šwětla.

Stare, hišchcže njewocžišchcžane powjedańčło Šana Šórškeho.

(Šotracžowanje.)

V. Špocžatti k nadžiji.

To njebe přenja cžrjoda naloženych Šrichowkow, kiž šo tudy do Šgyptowskeje wjesesche. Šižom druhdy bėchu Šgyptčzenjo rjane žušnizy na cžlowške wiki hnali. Drije wjele Šranžowsow, Šendželčzanow, Šmēzow, Štalianow a druhich š šchescžijanskeje Šuropy bėchu widžili pšchihnacž narubjene šchescžijanski, ale šchto šebi chžychu? Chžychu je š mozu jim se šwajškow wudrjecž? To by najhóršcho ša nich bylo. To by rěkało: Šchescžijanske pšy, tulejče rót, jeliso njehacže wjedžicž, kaš točene želešo do mjaša lēše. — Chžychu domoj pišacž na šwojich knježich a kralow, šo bychu cži Šgyptčzanow na rubjate pašory bili? To šnadž by šchlo, ale pomalu, pomalu. Njes tym by bylo dawno wjele wobohich do daloka pšchedatyč. — Šchto šebi chžychu, kiž widžichu Šrichowki na pšchedań honicž? Woni bėchu domach do europiškich nowin štajicž dali, kaš bėchu š wocžomaj widželi, šchescžijanski pšchedawacž.

Pšched lětami bėchu tajke nowinške powjesče w šchescžijanskich krajach Šricham pomoz šbudžile. A tež něcžiške powjesče šbudžowachu tam pomoz. Niz šo bychu š nowa se wšchěch štronow cžrjódy wobronjenych Šricham na pomoz šchli. Š kim dha chžyli šo bicž? W Šrichiskej bē tola po prawym mēr, a na Šgyptčzanow domoj cžahnyč, k temu jich njebēšche došč. — A tola dyrbjesche a chžišche šo Šrichowkam pomhacž. Duž šo w Šuropje šchescžijanske dušche šjednocičchu, prajizy: Nadawajmy pjenjes a poščelmy je do Šgyptowskeje, šo bychu tamni šchescžijanszy mužojo šchescžijanski Šurkam š rukow šwukupjeli. Šroschmy pak tež Šože dla šwojich wjerchow, šo by šo Šgyptčzanam jich žalošne šlutfowanje šakajalo.

Šcherpatti, kroschki, šlēborne, tolerje a šlote tajke grichishe towarštwu doštawachu, šo móžachu šo bóršy někotre tawšynty k wukupjenju poščlacž. — Njes tym pak bėchu tež w egyptowskim knježerškim mēšcže Šlexandriji tajke towarštwu nastale. Ša šwoje a pšchipoškane pjenjes bėchu někotsi š towarštwu grichisich žónškich nakupiwšchi je k šebi domoj pšchiwjedli. Ale tu je tola šhowacž njemóžachu, a duž wotnajachu šebi twarjenje, hdžež mohle pšchewacž, domž jich njebudže došč nakupjenych, šo mohla šo jich šyla domoj poščlacž. — Někotsi budža rjež: Čžehodla dha tola wšch na dobo njekupichu? To pak šo njedasche cžinicž. Šlaj, bychu-li pšchedawarjo pytnyli, š wotkal te pjenjes šu, bychu šej wēšcže tak wjele žadali, šo dyrbjeli kupowarjo wjele šchescžijankow muhamedanskim woštajicž. Šo pak by šo kupowanje prawje radžilo, bėchu šebi k temu š towarštwu mlodeho ilirškeho pšchekupža wušwolili, kiž bē w pšchekupowanju š turkowskim ludom berje wobhonjeny a lēny.

Šo pak tajke towarštwu šu, wo tym ani Šarja ani jeje towaršchki njewjedžachu.

(Pšchichodnje dale.)

Bože saštaranje w pschirodže.

(Skónczenje.)

Sda so tež swěrjator hyla njeskónczna, je tola wot stworiczela mudrije postajena a sarjadowana. Wschudžom so haczenja czehnjene. Skóždy swěrinski ród dyrbi druhemu mjesy stajic. So by pak so liczba směrnych, wužitnych swěrjator pschejara nje pomjenšchila, je liczba rubježnych swěrjator jeno mała pschecziwo tamnym. Lawow je mała w poměrje k wozam, gazelam atd. Kury nje so wjele jejow a wulahnu wjele, rubježne ptaki jeno mała. Sa pschisporjowanje rybow je hižo do přédka bohacze starane, so by, hdyž so tež psches rubježne ryby a cžlowjekow na liczbje pomjenšchujaja, tola nje pobrachowalo. Šědy maja pschecziwojědy. Swěrjazym jědam so w rostlinstwie hojaze hrědky pschihotowane. Esu so pjestruški a škóčki psches měru pschisporike, storča so w jenej šmushy do morja a sahubja so šame. W njewobdžělaných krajinach, hdyž mała cžlowjekow bydli abo žani nje pschewywuaju, stupi nam runowaha w pschirodže, jejne hospodarske sarjadowanje jasnje psched woczi, poměrny mjes swěrinstwom a rostlinstwowom so twjerdže wotměrene. Šeno cžlowjek kashy husto psches šwój nje-rosom a šwoju nahrabnosć tutu rjanu runowahu; wón šwětki a wutupja lěšy pscheměrnie, wotčahuje rostlinstwowemu žiwjenju trěbnu wložnosć k rosczenju a poražuje psches to rjanosć pschirody. Wón šoji a sahubja mnoho wužitnych swěrjator, kiž so wot stworiczela k šdžerzenju žyheho postajene; jeho nahrabnosć wuzyža pódu a njenaruna jej wjazhy wučehnjenu móž, — a potom škorži knjes štworjenja na njeplódnosć a bójške khostanja. Njesh škorži na so šameho. — Semja je rjana a došonjana; došonjana by wostala, hdy by cžlowjek na nej nje pschewywuaw.

Próstwa Lipsčanskeho mišionstwa.

Šón lud měješke wutrobu k džělu.

Tole rjane šłowo, lubi pscheczeljo mišionstwa, šteji w knihach Nehemijaša 4, 6 a je š tamneho cžaka, hdyž so powróczone murje Šerusalem a nowa twarjachu. Njepscheczeljo drje hanjachu: „Budža woni te kamjenje š hromadow pjeršcže žive ščinič, kotrejž špalene so?“ Džělo drje běšche špróžniwe a cžěžke. Ale wone so poradži š pomozu teho Knjesa, kotryž špožči, kaž cžitamy: „Šón lud měješke wutrobu k džělu.“

My dženzja teho Knjesa prošymy, so by wasche wutrobny tež tak hnu! Šschetož našche Lipsčanske mišionstwo je w nushy. Šo pošlednim šlicžbowanju pobrachuje na 127,000 hr. To naš hišcže poděšło njeje, kaž dołho našche mišionstwo džěla.

Kak je to wujasnje? Najprjedy běšche nimale 25,000 hr. mjenje došhodow. Š temu je našche džělo rostlo. W rošprawje 1903 so nam šdžěli, so je liczba europiškich džělaczerjow mišionstwa wo 20 procentow wo jene lěto rostla. Dale běchu našchi džělaczerjo a jich šwójby wonkach na polu našcheho mišionstwa psches wjele šhoršcžow domapytani, so bě wjele pučowanjow psches morjo trěbných. 42 dorosčěnych a 12 džěczi je po morju pučowalo. Duž tež dyrbjeshche so 11,900 hr. wjazhy tym placžic, kiž dyrbjachu na prošdny k wustrowjenju so domoj wróčic. Š temu běšchtej dvě wšitazijškej pučowani nushy, kotrejž wjele placžitej. Tež žonjaza mišionška pošladniza měješke psches měru wjele placžic. Wjazhy tyžaz placžeshchtej wot mišionarow w Ukamba so nushy žadane nowošloženje dweju stazjow. Duž nam nětko telko pobrachuje. Š temu šta so to nješbože, so dyrbjachmy legat wot nimale 27,000 hr., kotryž běšche so nam něhdy pschi žiwjenju wot šawoštajekki wuplacžil, po jeje šmjerczi dla šmylka w testamencze šako wróčic.

Š hlubokej šrubowu naš napjelni, so dyrbi pod pobrachowazhy mi šrědkami škut šam cžerpic. W Afrizy njewošemy w pschichodnym cžaku stazjow šaložic. My šebi nješwěriny, ničžo pschiswolic. Š tola mamy telko proštwow psched šobu! W Mamba so žyrkej twari, Wadschome na žyrkej cžaka, pošlednej šaloženej staziji w Afrizy dyrbitej so wutwaric. Š k temu proštwy š Indiškeje! W Madrašu dyrbi so žyrkej pschetwaric; na kraju ma so wšchelake docžinic a wudospolnic, pjenesh k twarjenju wobhdlenja š duchowneho w Bodinaitudi tu nješbu atd. Šepšche sarjadowanje a džělenie wulkich wotryšow Majaweron, Tandšchaur so pschezo dale wotštorfujetej. Šchi twarškim džěle móža pschi pobrachowazhy pjeneshach štare, dožeržane twarjenja husto jenož šaplatač a to so tola šhubjene pjenesh, dofelž wichory a šliwki jeneho lěta wšchitko šako potorbaja, šštož je so nushy wuporjedžalo. Škónczenje pak — a to je najwážnišche — škutkowanje mišionstwa w šwojim špěchowanju wulžy šchoduje, hdyž nam šrědky pobrachuja, nowe došyte wošady hromadže džeržec.

My dyrbimy pak a my čzemy Bože kralestwo rošščěric! Š šam, jako pscheczelam mišionstwa, mamy pošne došerjenje, so njebudžecze nješnuczi wostac. Šdyž je škut, ša kotryž dyrbišch jako šchescžijan so šahoric, rostl, potom pschisporjeječe šwoje dary! Še so něhdy murja pulka, wuporjedžče ju! To, šštož našchi bratšja wonkach škutuja, je tola wascha wěž, pschetož woni so waschi pošplani. Tak pschinješemy šwoju wulku proštwu psched wulku mišionšku wošadu!

Šón Knjes pak špožč, so by so štało, šštož pola Nehemijaša šteji: „Šón lud měješke wutrobu k džělu“, „a nětki tyž wyschšchich wótzow dachu k temu twarjenje“, „a šón lud da“.

W jenosčzi wěry a lubošče:

Wodžerstwo

evangelško-lutheriškeho mišionstwa w Lipsku.

Dary móža so pošlac na pošladnizu evangelško-lutheriškeho mišionstwa w Lipsku (Leipzig, Carolinenstraße 19) a tež redakcija „Šomhaj Šoh“ dary kwituje a dale wobštara.

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Druhu nježělu adventa budže šerbška Boža šlužba w Draždžanach.

— W šakezach njebudže so pschichodne lěto, kaž běšche so něhdy cžišcžělo, šwjedžen ša šnutškwone, ale šwjedžen ša mišionstwo mjes pohanami šwjecžic.

— My lubých pscheczelow našcheho mišionstwa na to dopomnjamy, so čzylki mišionške dary w bližšchim cžaku pola knjesow duchowných wotědac, dofelž so lětno šlicžbowanje šónž dezembra wotpožži, a niž kaž prjedy, šónž julija.

— Nowa prothka „Šschedženaf“ na lěto 1905, wot wustojneje ruki špišana, k Budyštemu hermankej wuidže. Wšchitžy lubi Ššerbja čzylki šebi šerbštu prothku wobštarac.

Dalšche došwólne dary ša wbohe armeniške šyrot.

Šches knjesa šararja Matefa-Bartškeho:
 N. N. š Bukojny 5 hr. — np.
 W mjenje wbohich šyrotow wutrobny džak.

Šólč, redaktor.

„Šomhaj Šoh“ njeje jenož pola knjesow duchowných, ale tež we wšchěch pschedawarňach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštac. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžišla so ša 4 np. pschedawaju.